

ŠESTÁK

**Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 46, vydáno pro vnitřní potřebu - 1.dubna 2004, nákladem 50 výtisků**

Ve čtvrtek 11.března 2004 si Dazul vyzvedl za řinčení činelů a zvuků fanfár na ratibořské poště úřední psaní, které obsahovalo tak vytoužené „územní rozhodnutí“ pro Březiny. Jen tak pro zajímavost - první pokus o vydání byl učiněn v půli května 2003, po třech měsících se zjistilo, že v mezichase vypršela platnost některých razítek a začalo se vyřizovat téměř každé povolení nanovo. V půli prosince 2003 byla podána nová žádost, která obsahovala správná razítka.

Na střediskové radě začátkem března 2004 proběhla registrace veškerého členstva. Pro nás je nejdůležitější, že ŠESTKA registrovala 44 členů (což byl mírný nárůst proti loňsku) a je 2 největším oddílem na vsečínském středisku. Nejvíce lidí registrovali TROJKAŘI - 60 (!!!). Celé středisko má mírně nad 300 lidí.

Zajímavostí je i to, že vznikl další (již třetí) OS klub PAPUČÁŘI (nebo Tůlavé papuče), kde jsou shromážděné takové osobnosti jako například Jitmelka, Pajtáš, Romitů, Daloš, Hanýsek, ...

16.března se uskutečnilo pracovní jednání ohledně stavební dokumentace pro Březiny. Byl upřesněn a aktualizován odhad, který nyní činí za postavení centrálního sruhu se všemi postranními křídly 7.952.600 Kč. To je ale pecka, co?

Janina 13(!).3.2004 úspěšně vykonala Českatelskou zkoušku. Nebylo to tak úplně jednoduché, protože 3 uchazeči neprošli.

Čeči z Žab a Medvěd ze Šneků se účastnili 12.-14.3.2004 střediskového Rádcovského kursu ve Vranči.

Narozeniny v dubnu 11.4. - Kikina (20)

Vedení oddílu se zúčastnilo „Vůdcovské čajovny“ na středisku. Jednalo se o dvouhodinovou volnou debatu na téma „Dokážu si přiznat, že oddíl mnou vedený má problémy?“

Očekává se, že na letošním táboře vznikne nová chlapecká družina, převážně z dnešních vičat. Splní se tak Dazulův dávný sen o druhé chlapecké družině Šestky.

Zdendáš nazpíval sbory v refrénu písně o Bařince, která ba měla běžet pod závěrečnými titulky nového filmu o Bařince (točil jej Michálek od roku 1999). Premiéra filmu se uskuteční na akci PRASE v dubnu na Bařince - film shlédnou jako letní kino z našeho oddílu pouze roveři. Ostatní jej určitě uvidí nejspíše na Vánoční akademii střediska.

U příležitosti 7.výročí oddílu - 19.března po OR byl oficiálně rozpuštěn RS WAKPALAN.

Po FAMFRPÁLOVÉM KLÁNÍ v úterý i středu čeká doma účastníky od 19:00 překvapení. Stačí si přepnout na kateřinickou kabelovku.

Na ŠESTÁKU č.46 se podíleli: Dazul, Kecka, Zub, Kikina, velká Bára, malá Bára, Čeči, Verča, Médča, Medvěd, Janina, Fijalka, Sněhula, Anita, V.Renčín, J.Grosnamm, M.Šimek, internet, LACHIM spol.s r.o.

Tábor 2004

Nezdá se to, ale za necelých 90 dnů vyrážíme opět na skautský tábor. Prvně nastává změna v začátku tábora - ten letošní začne v sobotu 26.června a potrvá do neděle 18.července. Tak jako každý rok i letos se bude začínat puťákem a bude pokračovat přes expediční jednotku až po stálý 16 denní tábor - opět ve VVP Libavá.

Puták 2004 Stálý tábor

Vyrazíme v sobotu 26.června 2004 (možná je alternativa odjezdu až v neděli). Důležité je, že ti, kteří pojedou na puťák, dostanou omluvku na poslední 3 dny školy! Čeká nás tradiční 5-7 denní putování, 1-3 denní „expediční jednotka“ a pak společné 16 denní táboření spolu s ostatními na našem tábořišti na „Ostrově“.

Na puťák mohou jet všichni mimo vlčat a světlušek. Puťák zajišťuje Dazul.

Cena tábora včetně puťáku (23 dnů) je 2000,-Kč.

O tom, kde a jak se poputuje budou rozhodovat ti, kteří se na Puťák závazně přihlásí. Na výběr jsou tyto **varianty**:

1. Dunajská stezka (Německo, Rakousko, Slovensko) na kolech - při této variantě by byl tábor asi o 600,-Kč dražší
2. Slovenská Amazonie - na člunech Dunajské ramena na Slovesnko-Maďarské hranici pod Gabčíkovem
3. Česká Kanada - pěší putování po Javořické vrchovině pod Jindřihovým Hradcem (Ize vhodně nakombinovat i s kolama)

Kdo pojedě na puťák, musí obětovat poslední 3 dny školy!

Odjezd na stálé 16-ti denní táboření je v sobotu 3.července. Na místě se setkáme s těmi, kteří vyrazili na tábor před týdnem. Stálé táboření je určeno pro všechny členy oddílu včetně světlušek, vlčat i nováčků. Stálé táboření zajišťuje Radek. Celotáborovou hru připravuje Kikina.

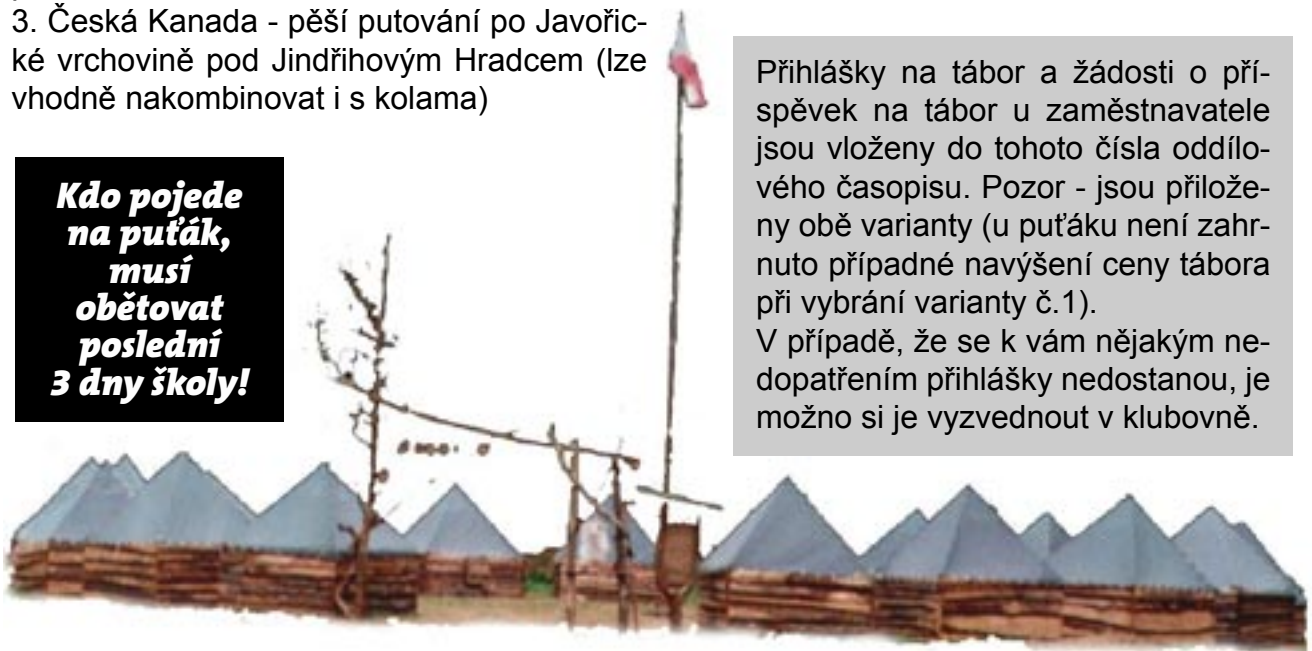
Návštěvní den tábora pro rodiče je v sobotu 10.července.

Cena 16-ti denního stálého táboření je 1800,-Kč.

Uzávěrka přihlášek na tábor je v pátek 30.dubna 2004! Pozor, spolu s přihláškou je nutno donést NEVRATNOU zálohu 100,-Kč. Záloha bude odečtena z ceny tábora. Zbytek peněz za tábor se bude vybírat na konci května (upřesníme).

Přihlášky na tábor a žádosti o příspěvek na tábor u zaměstnavatele jsou vloženy do tohoto čísla oddílového časopisu. Pozor - jsou přiloženy obě varianty (u puťáku není zahrnuto případné navýšení ceny tábora při vybrání varianty č.1).

V případě, že se k vám nějakým nedopatřením přihlášky nedostanou, je možno si je vyzvednout v klubovně.

Obava z odpovědnosti

(Dazul) Měli jsme onehdá v neděli večer ve střediskové čajovničce mezi vůdci takovou debatu. O tom zda dokážeme poznat, že to co děláme, neděláme tak úplně dobře a jak z toho ven. Přemlelo se tam leccos, probrali jsme světlušky i rovery, padlo spousta zajímavých ppstřehů nad kterými jsem pak ještě dlouho přemýšlel. Byla do velmi dobrá a vpravdě poučná debata.

Mimo jiné jsme se zde dotkli problému, který je nadčasový a tudíž se dá říct, že trápí i náš oddíl. Ten problém se dá asi shrnout so několika málo slov: Obava z odpovědnosti. Možná to není obava, možná to je strach nebo lenost, pohodlí. Strach a obyvy dokážu pochopit. Lenost a pohodlí ne. Od nich je jenom krůček k lhostejnosti. A lhostejnost je občas velmi nebezpečná. Lhostejnost bývá výrazem sobectví.

Ale naše společenství skautů jak v ŠESTCE i vsetínském středisku je založeno na pravém opaku sobectví. A taky na vědomí odpovědnosti. Zkoušíme se odpovědnosti učit na jednoduchých hrách, na pomoci při organizování

Odpuštění

(Bára) Chceš-li být otrokem nějakého člověka, nesnášej ho. Pak s tebou bude ráno, po celý den i v noci. Tenhle člověk s tebou bude také jíst a naruší tvé trávení. Zničí tvou schopnost koncentrace, zničí každou příjemnou chvíli a zbaví tě tvého drahého pokoje a radosti. Svě štěstí vkládáš do jeho rukou. Dáváš mu skutečnou moc na sebou samým...(John Powell)

Když člověk odpustí, neznamená to, že k druhému musí okamžitě pociťovat kladné city. Opuštění je někdy delší proces, ve kterém se pocity mohou zákonitě opožďovat...

**Bůh nemá jiné
ruce než naše
a jiné nohy než
naše a jinou
sílu na lámání
zdí než naši.
(Dorothea Solle)**

Parawesterniády, na vedení družiny, oddílu. A taky na jednoduchých rozhodnutích, které děláme dnes a denně - je venku škaredě a já se musím rozhodnout, zda půjdu s ostatními členy své družiny na výpravu. Zvítězí moje odpovědnost nebo lhostejnost k mé družině?

Nikdo z nás z ostatních nemůže správně posoudit, zda kdokoliv učinil nějaké rozhodnutí z obavy nebo lhostejnosti. Pouze každý z nás je sobě sám soudcem. Ostatní se občas podaří oklamat, ale - znám to sám na sobě - sebe samého neoklamu nikdy.

Proto jsem se před časem rozhodl, že budu snažit ze všech svých sil nebýt lhostejný. Není to vůbec lehké rozhodování. Ale pro to, abych byl sobcem a myslel jenom na sebe nepotřebuju vyvíjet žádnou snahu, to mi jde velmi dobře. Snahu o překonání své lenosti musím vyvíjet pro to, abych sobcem nebyl. Musím si to zkrátka nějak zasloužit, proto ten vnitřní boj.

A už jsem poznal, že pro mně mají cenu především věci zasloužené, ty které si vybojuju sám v sobě.

Ale je to fuška. Mnohem těžší než zvládnout Triatlon, K2 nebo Cross Country.

Co právě čtu:

(Kikina) Z nějakého neobjasnitelného důvodu jsem si v knihovně půjčila knížku Poutník- Mágův deník od brazilského spisovatele Paula Coelho. Nikdy předtím jsem o něm neslyšela, přestože na obalu jsem se dočetla, že byl jmenován rytířem Řádu umění a literatury, a že jeho knihy už ovlivnily miliony lidí na světě. Když teď dočítám závěrečný epilog ,dochází mi, proč je tenhle zvláštní člověk se svými zvláštními knihami tak oblíbený. Mágův deník je doslova nacpaný možnými odpověďmi na nejobyčejnější otázky života, nenásilně vede člověka k tomu, aby přišel na to, že jeho úkolem na zemi je milovat svůj život i sám sebe, a že k tomu není potřeba žádná zvláštní moc nebo vědění. Při čtení jsem si k vlastnímu překvapení uvědomila, že pocity, které prožívám na nějakém krásném místě, které mě občas zachvátí úplně nečekaně, a které určitě zná úplně každý, jsou ve skutečnosti projevy nějaké vyšší moci, vyšší lásky. Jsou to přesně ty chvíle, kdy se člověku chce křičet a řvát nesmyslná slova, kdy si povídá sám se sebou nebo s věcmi okolo sebe, kdy jde po městě a na každého se bláznivě usmívá, nebo když si třeba jenom háže kamínky do vody a má z toho při tom nespoutanou radost. Tahle knížka je zvláštní, hluboká, mystická a zároveň tak upřímná a obyčejná, že podle mě musí chytit opravdu každého, kdo ji začne číst.

Nadšení ....„Staří chápali nadšení jako trans, vytržení,“ řekl Petrus. „Nadšení je láska směřující k určité ideji, k nějaké věci. Zažili jsme to všichni. Když milujeme a z celého srdce něčemu věříme, cítíme se být silnější než svět a opanuje nás klid, který pramení z jistoty, že naši víru nic nepřemůže. Tato zvláštní síla způsobí, že se vždycky správně a včas rozhodneme, a když dosáhneme svého cíle, žasneme nad svými schopnostmi. Nadšení nás vede až k naší metě.“

„Dnes odpoledne jsme se pokoušeli rybařit, ale žádnou rybu jsme nechytily,“ pokračoval Petrus po chvilce odmlky. „Obyčejně se nebráníme, když z nás vyprchává nadšení při takových drobných záležitostech, které nehrají žádnou roli tváří v tvář velikosti každé existence. Ztrácíme nadšení po malých a nevyhnutelných porážkách v průběhu našeho boje. A protože nevíme ,že nadšení je vyšší silou, obrácenou ke konečnému vítězství, necháme si je proklouznout mezi prsty a nevšimneme si, že zároveň s ním nám unikne pravý smysl našeho života. Obviňujeme svět z naší nudy, z naší prohry, a zapomínáme, že sami jsme nechali uniknout tu strhující sílu, která vše ospravedlňuje, projev lásky v podobě nadšení.“

V duchu jsem znovu viděl hřbitov poblíž řeky, který jsme minuli dopoledne. Jeho zvláštní, nepřiměřeně velký portál dokonale vystihoval ztracený smysl. Za ním už byli jen mrtví. Petrus mě potom naučil další cvičení- Cvičení modré koule. „Chci ti dokázat, že si tě vážím pro tvé hledání a pro tebe sama,“ řekl mi...

Paulo Coelho nám v tomto vzrušujícím vyprávění líčí příhody z pouti do Santiaga de Compostely. Provázen svým duchovním vůdcem, tajemným a záhadným Petrem, prožívá Paulo setkání, která otřásají jeho odhodláním a vírou, čelí nečekaným nebezpečím a hrozivým pokušením, aby našel meč, jenž mu umožní stát se Mistrem Řádu RAM. Tato cesta, podniknutá v roce 1986, se mu stala inspirací k dobrodružnému románu, který je zároveň strhující parabolou o potřebě najít svou vlastní cestu životem.

(Dazul) Ta zpráva mne zaskočila. Zemřel Miroslav Šimek. Komik, který spolu s Jiřím Grossmanem tvořil jednu z nejlepších českých komických dvojic. Humor na kterém jsem vyrůstal. Humor, který byl v našem klukovském oddíle všude. Nebylo snad jediného Lvíčetem který by neznal některou z povídek oné bajné dvojice Š+G. Kazety s jejich Návštěvními dny kolovaly po oddíle až se za čas nedaly vůbec přehrávat. Dodnes umím citovat nejteré pasáže z jejich povídek nazpaměť. Třeba tu: „Ať si kdo chce co chce říká, ať si mamka slzy utírá, k dokonalému mladému muži patří cigareta jako k velbloudovi hrby. Pravda, žvýkačka zahraniční výroby správně nasazená na dásni také vyvolá obdiv a samovolná bublina při řeči s ředitelem školy vykoná své, ale cigárko je cigárko. Vůbec

nechápu, jak jsem bez něj těch třináct let mohl žít... „.

Tohle prostě patřilo ke koloritu našeho oddílu. Nemohu ani zapomenout na to, jak osvícená učitelka českého jazyka v 8 třídě přinesla na hodinu literatury desku s povídkami Š+G a pustila nám ji. Pochopitelně jsem perlil, protože jsem zvláště vypečené pasáže citoval spolu se Šimkem...

M.Šimek byl velkým příznivcem Jaroslava Foglara a zasložil se o to, aby ještě před listopadem 1989 mohl Foglar veřejně vystupovat na prknem Semaforu. To, že byl M.Šimek také skautem jsem se dozvěděl nedávno.

23.02.2004 se konal pohřeb Miroslava Šimka a „Skauti se rozloučili večerkou a citátem z Jaroslava Foglara.“

Jak jsem se učil kouřit

Ať si kdo chce co chce říká, ať si mamka slzy utírá, k dokonalému mladému muži patří cigareta jako k velbloudovi hrby. Pravda, žvýkačka zahraniční výroby správně nasazená na dásni také vyvolá obdiv a samovolná bublina při řeči s ředitelem školy vykoná své, ale cigárko je cigárko. Vůbec nechápu, jak jsem bez něj těch třináct let mohl žít. Ovšem, již v deseti jsem popotahoval z dřivek omotaných vatou, ale to nebylo ono. Také tolik vychvalované bafání z rákosových doutníků, které u nás zavedl zemědělský synek Lanýž, nepřineslo očekávanou slast. Uplným extrémem byl pak vynález 8.C. Vdechování kouře z nedlouhé hadičky naplněné suchou trávou. Několik ožehnutých tváří hovořilo však jasně proti, neledě k tomu, že někteří chlapi po těchto pokusech za školní zdí potupně vrhli. Záhy jsme si my, kuřiva chtiví uvědomili, že máme-li techniku kouření zvládnout bez újmy na zdraví, musíme se odevzdat do rukou odborníka. A osud k nám byl milostiv.

S prvním zářím přihrál nám do třídy propadlíka Janebu, známějšího, a to i mezi učiteli, spíše pod přezdívkou Nikotin. Kromě kouření snad tento člověk neuměl nic. Svou profesi však ovládal se zručností majitelů opiových doupat. Janebova spotřeba cigaret byla fantastická. a nebylo tedy divu, že již koncem září rozprodal veškeré učebnice propůjčené

státem a tak ze školních pomůcek mu zbyl jedině pytlík na cvičky k prasknutí napěchovaný nedopalky, které cestou do školy zručně nabodával po refýžích speciálně upraveným příložníkem. Není divu, že Janeba se na první pohled odlišoval od svých vrstevníků. Již sama postava připomínala vyklepanou cigaretu a čapce se ne neprávem říkalo popelník. Vůní pak připomínal dobře zavedenou tabákovou plantáž v době sklizně. Šaty vetché, na mnoha místech propálené a pod kůží na břiše zašity tři cigarety, jak Janeba tvrdil pro případ ztroskotání. Ačkoli na škole bylo kouření důsledně pronásledováno a astmatický učitel Rejhon kontroloval, převlečen za instalatéra, chlapecké záchodky i během výuky, Janebův zlozvyk byl učiteli i ředitelem tolerován. Jedině v hodinách si nesměl Nikotin zapálit. Řešil to tedy tím, že šlukoval naposledy se vstupem učitele a kouř pak vyfukoval dobrých dvacet minut do penálu. Krom toho jej hodnější profesori posílali co chvíli s oběžníky a vzkazy, dobře vědouce, že ihned za dveřmi popustí Janeba uzdu své vášně.

Tradovalo se dokonce, že jakýsi bývalý učitel - starý skaut, smuten, že ten den nevykonal dobrý skutek, vyslal Janebu při odpoledním vyučování hlídkovat k blízké trafice, nekupuje-li někdo z žáků tabákové výrobky.

Není třeba zdůrazňovat, že naše srdce se pro Nikotina nadchla. Záhy jsme mu dělali domácí úkoly, nosili svačiny a ti šťastnější, kdo je sehnali i cigarety. A pak přišel den, na který jsme se těšili nejvíce, kdy v cihelně za městem nás měl Janeba naučit kouřit. Počítalo se, že nás, učňů, přijde osm. Lukáš, Pazderka, Pilný, Závoz, Weis, Děravý, Smolík a já. Ale dorazilo nás jen šest. Závozovi bohužel zemřela tetička a tak zklamaný spolužák místo kouření udivoval příbuzné pláčem. Pitomec Pazderka nevydržel muka čekání a zapálil si již doma v poledne ve spíži a byl přistižen otcem, jdoucím mlsat rum. My ostatní jsme již před třetí netrpělivě vyhlíželi Janebu, respektive kouř, který ho vždy signalizoval, takže náhodnému chodci by se zdálo, že se neblíží kamarád, ale sentinel. Přesně ve tři dorazil kouř k nám. „Doufám, že nikdo neporušil můj zákaz obědvat,“ řekl Janeba úvodem a vyzval nás, abychom předvedli své kuřácké zásoby. Cigarety cizích značek ihned zabavil, řka, že jsou pro nás, začátečníky, moc silné. „Co budu ale kouřit já?“ zeptal se šmelinářský synek Smolík, který donesl pouze stovku Chesterfieldek. Janeba mu podal své dvě Lípy. Pak už nic nebránilo tomu, abychom si zapálili.

Janeba se ukázal jako rozený pedagog. Věnoval se nám individuálně a dohlížel, zda jeden každý správně šlukuje. Na stěnu cihelny nakreslil pak průřez dýchacím ústrojím, aby ukázal jak nejlépe využít vdechnutého kouře. Pravda je, že nákresu již někteří z nás nemohli věnovat dostatečnou pozornost. Weise jsme dokonce museli omývat vodou. Když se probral, doznal,

že v poledne jedl kachnu. Ta ostatně za chvíli byla i mezi námi. To už nám Janeba zapaloval další cigarety. Nikdo nemluvil, neboť kouření nám nepůsobilo ten požitek, o kterém jsme snili. Zatím co Janeba si labužnický pochutnával na chesterfieldkách, nám bylo hůř a hůř. Bezvěrec Děravý, který měl normálně pro Boha jen slova pohrdání, se začal nečekaně polohlasně modlit. Úplně omámený Smolík pak jen tiše plakal a sháněl se po papíru, chtěje psát závěť. Za hodinu už bylo úplně jedno, kdo v poledne jedl a kdo se postil a domů nás za tmy rozvážel Janeba na dvoukoláku.

Pro vážné zájemce můžu zapůjčit tyto CD: Návštěvní den 3, Návštěvní den 4, Povídky Šimka a Grossmanna 1, Povídky Šimka a Grossmanna 2 Povídky Šimka a Grossmanna 3, Povídky Šimka a Grossmanna 5, Volte Pupáka. Do své sbírky sháním všechny ostatní CD, které zde nejsou uvedeny.

A tak se toho dne naučil kouřit pouze Závoz, jemuž pozůstalí na pohřbu nabídli cigaretu aby utišil žal a pitomec Pazderka, jehož otec si při rumu uvědomil, že ve dvou se to lépe táhne.

Spídy snědl oběd a ptá se při odchodu z táborové jídelny Lenky: „Co to bylo vlastně dneska k obědu?“ „No přece roštěnky na žampionech,“ uraženě se ozve kuchařka Lenka. „Safra, že jsem to nevěděl dřív. To já rád, to bych si pošmákl,“ zamumlá Spídy.

Přijede nejvyšší rabi do Vatikánu na návštěvu. Všechno si prohlédne leccos se mu líbí, ale nechápe proč uprostřed chrámu stojí telefonní budka. Zeptá se tedy: „Svatý otče, k čemu je ta telefonní budka?“ „To je spojení k bohu.“ „A mohl bych si zatelefonovat?“ „Ale zajisté.“ Rabi vejde do budky vytočí číslo a takových deset minut hovoří s bohem. Po skončení hovoru vyjde z budky a ptá se: „Co zaplatím?“ „500 dolarů,“ „Cože 500 dolarů za deset minut?“ „No ono to jde přes satelit a to stojí hrozný peníze.“ odpovídá svatý otec. Rabi nekomentuje, vytáhne pětset dolarů a zaplatí. Po nějakém čase vyrazí papež do Jeruzaléma, všechno si prohlédne a všimne si, že v největší synagoze stojí také telefonní budka. „To je spojení s bohem?“ ptá se. „Jistě svatý otče.“ „A mohl bych si zavolat?“ „Zajisté svatý otče.“ Papež vejde do budky a asi deset minut hovoří s bohem. Po skončení hovoru vyjde a ptá se: „Co zaplatím?“ „10 centů svatý otče.“ „Cože jen deset centů, když u nás to stojí takový peníze?“ „To víte, místní hovor.“

Pochodem unavená družina Šneků se rozhodla, že si odpočine a na chvíli si všichni lehnu do trávy. Medvěd se pořád vrtí a mrčí: „Tak sa mně nějak špatně leží.“ Chytrý se na něho podívá a praví: „Tak si zkus sundat ten bálg ze zad a uvidíš.“

„Dazule, mně sa zdálo, že jsem od tebe dostal stokorunu.“ „No, že si to ty, tak si ju možeš nechat.“

Družina Šneků lakuje v klubovně lavičky. „Fanto, stříkáš barvu! Proč to děláš tak rychlo?“ „Proč? No, chcu to natřít dřív, než mně dojde barva.“

„Fanto, víš, že jsem našel ty trenýrky, co jsem ztratil na začátku tábora?“ „Fakt, Miro? A kde byly?“ „No, nosil jsem je pod kraťasama.“

Ptá se Dazul na Rádcováku: „Víte co je to dobrovolná kázeň?“ Po chvíli přemýšlení se z davu ozve: „Když se musí něco udělat i když nechcu, tak to jdu radši udělat dobrovolně“.

Stěžuje si jeden chlap: „Pane Bože, už dest roků poctivě sázám sportku a ty jsi mňa eště nenechal ani raz vyhrát.“ Po cvilce sa ozve: „Víš - nechal bych ťa vyhrát už dávno, ale to by sis musél aspoň raz kúpit tiket.“

PŘED ČASEM JSEM TI, BOŽE, PŘEDLOŽIL SVÁ PŘÁNÍ. A NIC. DOVOLUJI SI POZNAMENAT, ŽE EXISTUJÍ I JINÁ NÁBOŽENSTVÍ.

Recenze na knihu Pán prstenu v Rudém Právu z roku 1977:

Jde o další útok proti socialistickému zřízení. Říše zla, z níž se valí popel a dým, je průhledně umístěna na východě, obrazem dělnické třídy, která jednotná v potu tváře buduje těžký průmysl, mají být odporní a zlí skřeti. Samozřejmě že synáček z buržoazní rodiny nemůže vidět na těžké práci nic krásného a povznášejícího. Obyvatelé západu - zemí oplývající mlékem a strdím - elfové (neboli aristokracie), lidé (buržoazie) a hobiti (statkáři) žijí naopak v blahobytu (aniž je vysvětleno, odkud jej získávají) a jedině, co je trápí, je „hrozba“ z východu. „Síly dobra“ zde představuje sbírka představitelů těchto reakčních kruhů, jejichž ruce se nikdy nedotkly pořádné práce. Jejich vůdcem je Gandalf, šířitel zpátečnické ideologie, s jejíž pomocí udržuje obyvatelstvo v nevědomosti a strachu před pokrokem. (...!) Není pak divu, že Saruman, zastánce utlačovaných a přítel pokroku, je prohlášen za zrádce a jeho sídlo je zničeno bojůvkou fanatických zpátečníků. Když pak šíří socialismus v Kraji, je chycen a bez soudu potrestán hobity, podporovanými a placenými kapitalistickou mocností Gondorem. (...) Ale socialismus se naštěstí nedá zničit hozením jakékoli své relikvie, i té nejposvátnější, do ohně. Drž se Mordore, obklíčený nepřátelskými reakčními sousedy!

Malý testík pro bystré hlavy

Podíváme se jak jsi na tom po intelektuální stránce a to pomoci jednoduchých otázek. Musíš na otázky odpovídat spontánně bez velkého přemýšlení - JDEM NA TO!!!

1.) Účastníš se závodu v běhu. Předběhneš druhého, na kterém místě teď jsi?

Tak, a u té druhé otázky zkus o trochu déle přemýšlet. Jdem na to....

2.) Když předběhneš posledního, na jakém místě doběhneš do cíle?

Tak budeme pokračovat: bez poznámek, bez kalkulačky, prostě jen v duchu počítej a zapiš si výsledek.

3.) Máš 1000. Plus 40. Ještě jednou plus 1000. Plus 30. Ještě jednou plus 1000. Plus 20. Plus 1000. A plus 10. Jaký je výsledek?

Nezoufej - tady je poslední úkol:

4.) Otec Moniky má pět dcer: Lelu, Lalu, Lulu, Lolu, ???? Otázka: Jak se jmenuje pátá dcera? Popřemýšlej a zkontroluj si výsledek!

1) Pokud jsi odpověděl, že doběhneš jako první, pak je to úplně špatně, protože jsi předběhl druhého a tak ses dostal na jeho místo, doběhneš do cíle jako druhý.
2) Pokud jsi odpověděl, že jako předposlední, zase jsi se spletl. Trošku přemýšlej...jak můžeš posledního předběhnout? Pokud jsi až za posledním, pak ten člověk není poslední. Odpověď není možná.
3) 5000? Zase špatně! Správný výsledek je 4100. Vem si kalkulačku a přepočítej to ještě jednou.
4) Lulu? - Špatně. Samozřejmě, že Moniku. Prostě si ještě jednou přečti otázku....

Odpovědi:

Bud' připraven!

zimní období

- nikdy nepodceňuj nebezpečí zimních hor
- na zimní výpravy se vydávejte nejméně tři
- než vyrazíte na horskou túru, oznamte to doma rodičům či na chatě správci: udejte, kam máte namířeno a kdy se asi vrátíte
- znemožní-li vám špatné počasí návrat, podejte zprávu, kde jste zůstali (je-li to možné)
- za mlhy a vánice nepodnikejte větší túry
- v batohu mějte rezervní zásobu jídla a nejlépe teplé pití
- ztratíte-li cestu a návrat po vlastních stopách není možný, nezůstávejte za špatného počasí na holých hřebenech a pláních. V lese a údolí tak nefouká.
- když vám docházejí při bloudění síly, nebo nastává noc, vyhledejte nebo si vybudujte nouzový úkryt a bivakujte.

- zabloudíš-li, nepanikař! Zkus si vybavit, kudy jsi šel
- vyber si nějaký směr a postupuj jím (nejlépe podél nějaké cesty, potoka)
- máš-li u sebe mobil a jsi-li na signálu, zavolej rodině, známým nebo přímo policii (popiš výchozí bod, kam jsi šel,...)
- pokud tvůj mobil nemá signál, volej krizové číslo **112**. Funguje i bez SIM karty a spojí tě s krizovým záchranným systémem. V oblasti však musí mít signál jakýkoli mobilní operátor, což je velmi pravděpodobné.

základní pravidla přežití v drsnějších podmínkách

- při změně podmínek neztrať hlavu a vůli k přežití
- nejdříve se postarej o bezpečnost, potom o teplo, dále o vodu a pak o vše ostatní
- stále něco dělej, pomáhej druhým
- při zastavení se ihned více oblékni
- hodně pij
- mnoho nemluv
- měj "zdravý" strach

letní období

- v českých podmínkách nebývá ani v nejdělejších končinách k nejbližším stavením dále než několik kilometrů
- při putování krajinou si všiměj významných bodů kolem sebe (potok, kopce, vysílače, obce, osamělá stavení aj.)

NAŠE AKCE

Skautský ples na zámku 31.1.2004

Došlo po uzávěrce minulého čísla: (Bára) Byl jednou jeden král a královna a ti měli dva velice hezké syny. Starší se jmenoval Spídy Veliký a ten mladší Fanta Kulišák. Tito dva královští synové se nikdy moc nevyskytovali na veřejnosti a zvláště na plesích, kde se od nich očekávalo, že provedou po parketu ne jednu dámu. Možná, že se toho dokonce i báli. Ale jednou na královské radě, když se zrovna mluvilo o chystaném plese na zámku, se k nim přitočily dvě nadmíru krásné a sličné dvorní dámy a svými krásnými hnědými očkami na oba prince zapůsobily tak, že jim přislíbily svou společnost na plese. Ty dámy byly po celém království známé svou laskavou dobrosrdečnou povahou. Nebyl to nikdo jiný než Jana z

rodu Zubíčkovců a Kikina z rodu Čechovců. Obrovskou radost z této zprávy měli také oba královští rodičové. Když nastal den D a večer V, vyzvedli princové své dámy, které byly mnohem krásnější než kdykoliv jindy a to je co říct, posadili je do zlatem osázeného kočáru a od kopyt koní a zlatých kol kočáru se zvířil prach a kočár uháněl na zámek vzdálený asi 2 hodiny cesty. Na plese hrála krásná a vznešená hudba, která tak akorát seděla na naše dvě krásné a vznešené dvojice. Já jsem se však brzy unavila, nic jsem nevyhrála v tombole a tak jsem ze zámku odjela v brzkých ranních hodinách. Když jsem ale odcházela, naše dvě dvojice se stále točily ve víru tanců. A jestli neumřely, určitě tam tančí dodnes.

Družinová akce - ŠIPKAŘSKÝ TURNAJ

(Janina) V sobotu 6.3. jsme se sešli v klubovně v Ratiboři, aby jsme místo výpravy zahájili náš malý šipkařský turnaj. Závodili jsme v různých kategoriích. Například hod na extrémně malý cíl, hod na teroristu s rukojmím, hod v sedě na židli, na zemi a podobně. Původně zamýšlené klání skončilo už po desáté hodině a tak jsme přidávali další a další kola a vymýšleli nové disciplíny. Házeli jsme, svačili a sčítali body. Kolem půl dvanácté jsme šli navštívit místní knihovnu. Původně jsme chtěli jít jenom tři (Delfínek, Čita, já), ale nakonec jsme šli všichni. Motýlek si dokonce pořídila půjčovací knížečku, čímž určitě potěšila paní Kalinovou, která nás tam pustila o půl hodiny dřív, a navíc nám už od osmi hodin topila, aby jsme měli v klubovně pěkně teploučko. Po knižní přestávce jsme ještě chvilku závodili a potom vyhlásili výsledky šipkařského turnaje. Na prvním místě ve všech disciplínách (v těch hodnocených) byl Vápno a tak se stal i celkovým vítězem. V jedné z nehodnocených disciplín dokonce zvítězila i nejmladší a nejmenší účastnice - Motýlek. Na druhém a třetím místě se střídavě umístili Delfínek, Lukáš a Očko. Po vyhlášení výsledků jsme se pustili do úklidu, aby nás na úterní schůzce nepřivítaly poházené papírky od bombonů a svačin, které v zápalu boje nikdo neuklízela. Když bylo všechno uklizeno a ceny rozdány, tak jsme se s Vápnem ještě chvíli handrkovali o to, jestli jsem už opravdu tak stará, jak tvrdí. Celé dopoledne mi připomínkami typu „Janina jak zamlada“ nebo „ten hod, to byla vzpomínka na mládí“, dával jasně najevo svůj názor. I přesto to ale bylo příjemně strávené dopoledne s našima děťčkama. Kolem jedné hodiny jsme se rozešli a pelášili domů na opožděný oběd.

6. března 2004 se v Ratibořské klubovně světlušek a vlčat konal 1.ŠIPKAŘSKÝ TURNAJ. Zúčastnilo se celkem 9 závodníků - Vápno, Lukáš, Motýlek, Čita, Delfínek, Očko, Zub, Bára a Janina. Veškeré klání proběhlo podle regulí, nikdo nepřišel k žádnému zranění, ani nikdo neodešel se šipkou v zadnici. Tady je výsledková listina třech hlavních disciplín:

HOD NA EXTRÉMNĚ MALÝ TERČ

1.místo - Vápno	240 bodů	Zub	850 bodů
2.místo - Čita	230 bodů	Janina	360 bodů
3.místo - Očko	220 bodů	Bára	290 bodů
4.místo - Delfínek	130 bodů		
5.místo - Motýlek	30 bodů		
6.místo - Lukáš	0 bodů		

HOD NA TERČ

1.místo - Vápno	69 bodů		
2.místo - Delfínek	36 bodů	Bára	59 bodů
3.místo - Lukáš	35 bodů	Zub	49 bodů
4.místo - Čita	27 bodů	Janina	32 bodů
5.místo - Motýlek	24 bodů		
6.místo - Očko	0 bodů		

RYCHLOSTŘELBA

1.místo - Vápno	69 bodů	Zub	60 bodů
2.místo - Lukáš	46 bodů	Bára	59 bodů
3.místo - Očko	35 bodů	Janina	37 bodů
4.místo - Čita	31 bodů		
5.místo - Motýlek	19 bodů		
6.místo - Delfínek	4 body		

Beruščí družinovka 18.3.2004

chvilky netušil, co tam budeme dělat. No, ale Dipsyho a Včelčiny zvědavosti se nedalo odolávat věčně a tak jsem jim to v autobuse prozradila. Na městském úřadě totiž pořádali výstavku obrázků, co namalovali postižené děti a mě zajímalo, co tam bude vystavené a proto jsme se tam vydali. První zjištění bylo, že ty obrázky jsou nejen od postižených dětí, ale také od žáků z místních škol. Zdeň tam dokonce našel i obrázek od svého brášky Martina (nakreslil obří batoh). Jelikož jsme prohlídku obrázku sfoukli rychle namířili jsme si to k čajovně. Teda, musím říct, že Dipsy a Včelka nechali slušné vychování doma a tak to taky dopadlo. Až jsem se za ně styděla. No, ale za to jsme se pořádně nasmáli. Společně jsme si dali jeden ovocný čajík a jeden karamelový – mňam. Nakonec bych to hodnotila jako dost vydařenou družinovou.

(Sněhula) Dnes byla schůzka úplně speciální, jeli jsme na Vsetín. Krom, toho, že jsme si takhle vyrazili do města, nikdo do poslední

Oddílový pátek 5.3.2004

(Kecka) Po týdnu učení a rachotu projíždějících aut se vracím domů do tiché vesničky, kterou bych za město nikdy nevyměnila. Těším se na klid a na mé přátele, které vždy najdu- kde jinde než v klubovně. Jako vždy se vydávám z domu a už si to šmíruju na schůzku. Hned u kostela vidím vlče a pár světlušek, jak čekají na autobus. Vcházím do klubovny a překvapí mě hromada bot, jak velkých, tak i malých velikostí. Hned u druhých dveří na mě vybafne Radek a hned se ptá na registraci. Pak mi gentlemansky otevře dveře a hned vidím

houf známých lidí. Sednu si na skříňku, beru do ruky Šestáka a hned si v něm listuju. Mezitím Barča vysílá morseovkou nějakou zprávu a ze všech stran slyším: „Jak to bylo? Co toto znamená? Ukaž mně to...“ To mě vždycky rozesměje. Po vyhodnocení se zadává další úkol: pokuste se nakreslit pocit důvěry. Každý si v tom představí něco jiného, ale hlavní je, že ví, o co jde. Potom Radek vyhledává kraby- velmi oblíbenou hru. Hned se to na zemi hemží pohybujícími se kraby jako někde na pobřeží. Hra je dlouhá a někteří krabi neúnavní, ale nakonec přece jenom zbyde pár jedinců, kteří zabojovali a přežili. Pak už jenom hromadný pokřik, rozdání časopisů a příští týden zdar.

Chvalčov 6.3.2004

(Janina) Už několik let se mi pod pojmem Chvalčov vybavuje jen jedna věc - countrybál pořádaný místním TOM PAWNE. Je to už pár let, kdy jsem do Chvalčova jela poprvé. Tehdy jsem si do deníčku připsala poznámku „SUPER“. Dodneška nevím proč. Nevím, co mě uchvacuje na módě a stylu „divokého západu“. Když se ve Chvalčově rozhlédnu, vidím hromadu stejně „ujetých“ lidí, jako jsem já. Výběr je široký. Od jednoduchých dlouhých sukní přes složité šaty kankánových tanečnic, až po kovbojské kolty „proklaté nízko“. Letošní countrybál byl zatím asi nejlepší, nebo spíš nejveselejší a nejprotančenější - snad poprvé jsem ho celý (až na malé přestávky) skutečně protančila. Spídy, teda „men in black“ (pro neanglicky mluvící Čechy - muž v černém)

jen potvrdil své kvality coby výborný společník a tanečník (co jiného bysme taky od „profíka“ mohli čekat). A tak bylo pořád veselo. A co mě na tomto countrybále potěšilo. No asi nejvíc to, že jsem tam byla s lidmi, které mám moc ráda, že tam znám čím dál víc lidí, že se mi zcela vyjímečně dobře tančilo i se Zubem (který je teda výborný tanečník, ale já s ním prostě neumím tančit). Že jsem si po opravdu dlouhé době zatančila s Petřem-Tutínem (díky Sabči za půjčení - v pořádku jsem vrátila) a taky to, že jsem po čase vyhrála v tombole. A co mě nepotěšilo. Jedině snad to, že na další countrybál budu muset rok čekat, a že mě druhý den čeká dvanáctihodinová směna v obchodě. Takže jdu spát, abych po vydatném téměř 4-hodinovém spánku byla zítra jako rybka.

Oddílový pátek 12.3.2004

(Bára) Na tomto oddílovém pátku se kromě jiného procvičovaly šifřičky. Každý dostal jednu a stálo tam: „Kdyby se mi mohlo splnit jedno přání, přál(a) bych si“. A tady jsou přání dětí z našeho oddílu.

ABY BYLI VŠICHNI ŠTASTNÍ A ZDRAVÍ

- Viola

ABY MĚ MĚL MŮJ KLUK RÁD - Delfínek

ABY JSME SE MĚLI RÁDI A BYLI ZDRAVÍ

- Měďa

ŠTASTNÝ ŽIVOT PLNÝ LÁSKY - Lenka

PŘÁLA BYCH SI KONĚ - Čita

MÍT ZDRAVÉ DĚTI A UMRÍT V POKOJI -

Zub

PŘÁLA BYCH SI, ABY BYLI VŠICHNI

ŠTASTNÍ - Verča

...ABY MĚ BRÁCHOVÉ POSLOUCHALI

- Anežka

ABYCH BYL LEPŠÍM ČLOVĚKEM - Radek

...MÍT DOMA KONÍKA - Motýlek

...BÝT LEPŠÍ - Spídy

...JEŠTĚ JEDNOHO KONĚ - Nulita

Oddílovka 19.3.2004

(Zub) ...nebyla vůbec špatná, do půl šesté jsme byli venku a hráli jsme pro Báru zdánlivě mírumilovné hříčky. Ale my jakožto „hovádka boží“ jsme si z toho udělali solidní brutus. První byl boj o šátek. dvě družstva závodila, kdo doběhne pro šátek první a odnese ho na svoji půlku. Z každého družstva vybíhal jeden a limit byl 1 minuta. Nebudu popisovat každý boj. Každý byl lýtý a bez servítek. Podřené ruky, kousání, štípání, kopání do píštěl, každý volil své. Zajímavé bylo, že i nad možná silnějšími chlapci vítězily cérky. (Čeči

dala Cipískovi v zápalu boje ťafku do nosa). Rozhodně jsme všichni skončili jako mašiči, protože mokrá hlína a antuka jak jistě víte docela špiní. Pak se hrálo ještě „útok na hradby“. To stálo taky za to. V klubovně jsme ještě pracovali s mapou. Hledaly se značky a některé z nich byly i zajímavé. Např. vysílač, továrna s komínem. No a pak byl konec. Prostě jak říkám, oddílovka nebyla vůbec špatná.

Družinová výprava

13.3.2004

(Made in žaby - Verča a Fialka) Sešly sme sa v klubovni v 9:30 enom Méďa prišla v 10:10. Šly sme čtyry: Fialka, Verča, Méďa a Bára. Vyrázily sme směr Pržáky přes Březiny. V Březinách sme sa pokochaly pohledem na kůlnu v místech naší budoucí klubovny. Poté sme šly do velkého kopca na Pržáky. Na kopci sme si zahrály hoňku a cestou sme si dávaly různé hříčky. Naše kroky pak vedly k teplému čaji a ananasovému poháru do hospody. Tam sme sa žehřály asi hodinu a šly dál. Cestou zpět sme šly přes Kateřinické

paseky. U jednoho domku sme kreslily do sněhu všelijaké obrázky. Šly sme i kolem Radkova domu. Na Snozu sme dělaly různé blbiny a vyvályaly sme sa pořádně ve sněhu. Sešly sme z kopca a chtěly sme Dazulovi vrátit foťák, ale nebyl doma. Naše výprava skončila u Fialky. Okolo sedmé sme sa vydaly k Dazulovi pod doměnkou, že je už doma, ale nebyl. Dveře nám otevřela Irča. Daly sme jí foťák. Řekla nám, že Dazul je na Rádcováku. Že Čeči a Medvěd sa majů na rádcováku dobře a že Janina složila čekatelky. Rozlůčily sme sa a odešly dom. THE END

Z družinovky Žabek

Příběhy na určené slova: DŮM, STROM, LOUKA, VČELA, BRÁNA, NEBESA, STŮL, TYGR, TELEVIZE, LIST

(Bára) Vyšla jsem z domu a vydala jsem se do lesa. Náhodou jsem tam potkala hodně různých zvířat. Byl tam zajíc, srna a hodně stromů. Našla jsem tam perfektní strom, na kterém se dal postavit perfektní bunkr. Potom jsem uviděla nádhernou louku plnou květin. Sedla jsem si tam a natrhala jsem tam krásnou luční kytici. Přiletěla včela a proletěla bránou, z vytvořených květin. Nakonec vzlétla k nebesům, kde zůstala i nadále. Přišla jsem k staré chajdě a sedla jsem si na stůl, abych si odpočinula a vyspala se. Po výborném spánku jsem si zapla telku, která stála na tomto stole. V televizi byl právě přírodopisný dokument, ve kterém se zmiňovali o listech. Najednou se tam vyřítit tygr a všechny nás sežral. Byla to směla, ale tak už to bývá.

(Verča) Na kopci stojí dům. Dům je velký. Před domem stojí strom a před ním kvetou tulipány. Na stromě je budka pro ptáky. Za domem je louka, na které rostou květiny. Nad loukou poletují včely, vosy a čmeláci. Okolo domu je postavený plot s velkou bránou. Nad domem je krásně modré nebe. Vedle

domu je dřevěný stůl s židlemi a krbem. Přes okno je vidět do kuchyně, kde je televize a vedle ní leží list, na kterém je nakreslený tygr. A jednoho krásného dne spadla na dům a blízké okolí atomovka a bylo po domu.

(Čeči) Dnes ráno jsem vyšla z domu a potkala jsem takovou černou kočku, která se na mě tak zadívala, až mi naskočila husí kůže. Rychle jsem se odvrátila a šla dál a dál. Náhle můj pohled upoutal košatý strom. Stál uprostřed louky a okrášloval svými mohutnými větvemi. Byl to velice krásný pohled až na to, že jsem lízala zmrzlinu a včela letěla kolem mě a píchla mě do rtu. Podél řeky se rozkládala brána, která byla z větvíček. Nebe bylo jasné a bez mráčků. Na samém konci řeky to byla zaseto odpadky a tak velký nepořádek jsem ještě neviděla. Také tam byl jeden starý a polorozpadlý stůl. Konečně jsem sešla z kopce a jdu po ulici, když vidím, jak náš soused opravuje venku na stolku televizi. Náhle se zvedl velký vítr a jeden velký list přistál našemu sousedovi na hlavu. Šla jsem kolem něj vcelku v těsné blízkosti a viděla jsem, že náš soused si při opravě televize studuje encyklopedii zvířat. Zrovna tam měl takového velkého tygra. Soused se tak zažral do študování toho tygra, že si přehodil šroubováky a televizi totálně zkazil. Už navždycky.

Čekatelské zkoušky 13.3.2004

(Janina) Po absolvování čekatelského a zdravotnického kurzu nadešel konečně den „D“, tedy čekatelské zkoušky.

Ráno jsem se probudila s podivným pocitem v okolí žaludku. Ne, že bych měla strach, ale nějaká ta nervozita se dostavila. Přece jenom jsem tam byla jediná z oddílu a tak jsem se musela snažit, abych nepošramotila dobrou pověst Šestky. Z domu jsem vycházela před půl osmou, abych si stihla ještě koupit malou svačinku. Dazul přijel přesně a tak jsme na středisko přijeli dokonce skoro o deset minut dřív. Překvapilo mě, jak málo, nás čekatelů tu je a hlavně to, že skoro všichni ještě hleděli do knížek, sešitů a papírků. Těsně před osmou přišli ostatní. 2 nebo 3 se pro jistotu nedostavili vůbec a mohli jsme začít. Začít se má s nehorším. Písemný test z práva, hospodaření a historie skautingu tyto předpoklady naprosto splňovaly. Po napsání testu jsem začala silně uvažovat o tom, jestli je lepší skončit hned anebo zkusit ještě ostatní předměty. Když jsem pak zjistila, že ze všech 3 testů mám „výborně“ byla jsem přesvědčená o tom, že je to neplatné, a že ty známky byly napsané zcela náhodně, ale prý ne, že to tak skutečně je. Ještě nás čekal praktický test z hospodaření – to byla další katastrofa. Všechno správně rozstřídit, zapsat, spočítat a navíc vyúčtovat víkendovou akci do připraveného formuláře, který jsem (a nejenom já) viděla poprvé. Po zjištění, že mám dvojku a že jsem z písemné části prošla, jsem si začala užívat společnosti kolem mě a hlavně svačiny. Servis team byl úžasný – svačinku nosil, kafičko vařil.

Teď už nás čekaly jenom ústní. Metodika s Fidem, psychologie s Romíkem, zdravotvěda s Pajtášem a nakonec bezpečnost s Dazulem. Ta dvojka od Pífa z hospodaření byla jediná a tak si myslím, že jsem to zvládla úspěšně. Nakonec jsem byla ráda, že jsem tam šla. Poznala jsem pár nových lidí a o těch co znám, jsem se dozvěděla zase něco víc. Každému, kdo je nemá bych je doporučovala. Není to totiž jen o učení, ale hlavně o kamarádství a velké srandě.

PS: Pro všechny, kdo se mě ptali, jestli se na

čekatelkách učí čekat. Samozřejmě, že jo. První čekáš na kurz, pak na kurzu čekáš na oběd, na večeri, na to, až Rampa ztichne, aby se dalo normálně spát. Potom čekáš na zdravotník, na zkoušky, které se odkládají a nakonec čekáš na výsledek svého snažení. A když se konečně dočkáš, tak zjistíš, že v klidu čekat se nenaučíš nikdy.

12.-14.3.2004

RÁDCOVÁK **kurz pro budoucí rádce** **a podrádce družin**

(Medvěd) Na „rádcovák“ jsme jeli vlakem kolem 16.00. Ve vlaku jsme se dozvěděli, že lentilky, které nám dala Gurt byly očarovány. Těmito lentilkami jsme se přenesli do středověku.

Ve vlaku dostali různí skauti nebo skautky papírek a tam bylo napsané, které lidi si mají vzít do skupiny. Po vystoupení z vlaku družiny dostali obálky s různými úkoly, jako bylo například: vymyslet jméno družiny, vymyslet 5 různých písniček, které zpíváme v oddílech... Poté jsme se měli nejpozději do sedmi dostavit na chatu která, byla předem určena.

Tam se ve stanovený termín dostavily všechny družiny. Rozdělili jsme si, kde kdo bude spát. Po rozdělení spacího „fleku“ se museli všichni lidé představit a seznámit ostatní s jejich oddílem.

Potom šli někteří spát a ostatní si ještě buď hráli nebo si o něčem povídali. Ráno byl budíček kolem 7.15 a v 7.20 byla rozcvička. Po rozcvičce snídaně a po snídani byli různé miniškoly, tak například miniškola o přírodě, jak správně připravit družinovku, atd... Potom se šlo na oběd. Po odpoledním klidu proběhla bojovka. Po jejím ukončení jsme ještě hráli na veverku. Nato k nám přišel Pajtáš a řekl nám něco o zdravovědě a bezpečí. Následovala večeře. Po večeři se mluvilo o oddílech a o různých problémech které s tím souvisí. Pozdě v noci se šlo spát. Ráno byl opět budíček a rozcvička, na které se hrálo na buldoky. Po snídani jsme se šli balit.

A pak už jsme scházeli dolů k vlakovému nádraží. Někteří jeli autem a ostatní vlakem. I když se mi původně moc nechtělo jet, tak „rádcovák“ byl super a já osobně bych ho hodnotil známkou 1.

(Čeči) Je 15.50 a já stojím na vlakovém nádraží na Vsetíně. Rozhlížím se kolem a vidím mnoho neznámých tváří. Ještě chvíli tam stojím, když se někteří přijdou seznámit a já věřím, že to nebude tak hrozné jak to zpočátku vypadalo. Už přijíždí vlak. Všichni se hrnou směrem k němu, tak se k nim také připojím. Ve vlaku nás rozdělily na tři skupiny, které si měly vymyslet svůj název, pokřik a také vymyslet pět písniček. Naše družina měla šest členů: Dan, Drak, Hraboš, Amálka, Vendi a já. Dlouho jsme usilovně přemýšleli nad všemi úkoly ale jaksi jsme to sesmolili. Náhle vlak začal zpomalovat a měli jsme už vystupovat. Na nádraží bylo napsané - Nový Hrozenkov, jsme na místě. Odtud jsme se měli sami po družinách dostat do chaty. Dostali jsme mapu a vydali se na cestu. Cestou jsem si povídala hlavně s Vendi, která sem přijela z Hranic. Šlo se nám vcelku dobře. Po dlouhé chůzi jsme dorazili jakoby k takovému rozcestí, kde jedna cesta odbočovala nahoru do kopce a druhá vedla dál. Viděli jsme, že většina šla tou cestou do kopce a tak jsme se rozhodli vydat se po ní také. Jenže celou cestu měl jít někdo se zavázanými očmi (mohli jsme se střídát). Od tohoto úseku měli ostatní vzít slepému batoh, protože si prý vymknul kotník. Jelikož jsem podle ostatních měla nejlehčí batoh já, tak jsem

do toho kopce dělala slepého já. Byla to vcelku makačka, ale díky dobrému vůdci - Vendi jsem to zvládla. Potom jsme šli až do tmy. Konečně. Ještě pár metrů a budeme u cíle. Dereme se do chaty, poněvadž je nám všem už velká zima. Večer jsme se sešli ve velké místnosti a hráli poznávací hry. Kolem půl jedenácté jsme měli jít už spát ale protáhlo se to až hodně do noci. V sobotu ráno po vydatné snídani začaly miniškoly. Měli jsme miniškoly ekologie s Broukem, Jak tvořit družinovku s Trpkou, O hrách s Gori a Gurt a se Šmudlou jsme venku uplácali Ufo-skauta. Namáhali jsme si i trochu hlavičky a po skončení nám byl přidělen dobroučkový obídek. Po odpoledním klidu jsme měli přednášku O bezpečnostním chování.

Potom byly nějaké hry a měli jsme volno. K večeru dorazil Dazul. V pozdějších hodinách

Se zpívalo. Šlo se spát opět pozdě. Ráno mě probudil chladný vánek z otevřených oken. Samozřejmě nechyběla chladná rozcvička. Snídaně a už tu máme opět miniškoly.

Oběd byl jako vždy vynikající. Po posilnění jsme se pustili do úklidu chaty. Zabaleno, uklizeno a jde se domů! Myslím, že si z tohoto rádcováku určitě odnesu spoustu zkušeností a doporučuji všem, kteří tu nebyli aby to příštím rokem určitě zkusili.

Nedělní Bečva 21.3.2004

(Kecka) SPÍM. Najednou mě probudí SMS. Říkám si: Pomalu otvírám oči a čtu si zprávu od Dazula: V 9:00 jedu s vodními skautama. Jestli chceš jet, daj vědět. Pomalu jdu se podívat, jak vypadá první jarní nedělní den. S údivem modrou oblohu a slunce v plné polní, ale větr nám vyvrátil No, co se dá dělat.

Před devátou už stepuju u cesty a čekám na Dazula. Po do auta zjišťuju, že jedem jenom my dva. Dazul mi cestou pustil svou dokončenou písničku na Bařinku - je fakt super. Přijíždíme k vodácké klubovně - loděnici a chvíli čekáme na zbytek ogarů. Po zjištění, že jsem jediná cérka mezi ogarama, jsem byla zvědavá, v jakém složení pojedeme na lodích. Vyjížděli jsme asi někde z Huslenek nebo Hovízek. Hned po našem příjezdu se na mostě začalo objevovat obecnstvo. To byste nevěřili, jakou práci dá narvat se do neoprenu. Hrůza, ale po chvíli přemáhání a natahování se to podařilo. Nakonec jsme jeli: jeden malý raft, jedna K2 a asi tak deset kajaků. Vyjíždíme podle vodácké tradice po 11 hodině. Nikdy se to prý nestihne před jedenáctou. Voda byla supr, sice měla podle Dazulova odhadu tak 8-10 stupňů, ale dalo se to snést. Naštěstí jsem seděla s Dazulem vzadu, zatímco naši hácci zažívali krásnou osvěžující koupel bečvovských vlnek. Byla to docela odpočinková, ale i zážitková akce. Zažili jsme i krušné chvíle. Asi tak tři kajakáři podcenili jez a jaksí je to vcuclo. Po vodě jsme pak chytali kajak a pádla, ale naštěstí se nikomu nic nestalo. Pár jezů přenášíme, protože ty by se opravdu asi nedaly sjet bez problémů. Cestou zastavujeme u chaty, kde je malinkatá přestávka a já mezitím baštím s Dazulem čokoládu. Potom vyrážíme dál. Sem tam na sebe čekáme a za chvíli už jsme u hospody Koliba, kde máme auta. Vynášíme a sušíme lodě na parkovišti u chaty. Netušila jsem, jaký velký problém je dostat se z neoprenu. Hrůza, šlo to pomalu a těžko. Potom jsem šli dovnitř, nadlábli jsme se, rozloučili a jeli domů. Při cestě zpátky jsme se ještě podívali do Březin, jak proběhla další úprava kolně a pak už hurá domů do tepla.

co tak brzo?
sjíždět Bečvu
vstávám a
čučím na
smrček.

usednutí

Kolňa 27.3.2004

(Sněhula] Tož to bylo tak. Začalo to tak, že Dazul v pátek na radě řekl, že kdo nejede na výpravu by mohl jít udělat nějakú práci na kolně v Březinách. Jelikož já a práce nejde dohromady řekla jsem Zdeňkovi, ať tam ide se mnů. Všeci u nás doma celé ráno nervili, co tam v takém počasí chceme jako dělat. No, ale kdo chce kam pomozme mu tam a tak nás Péťa dovezl do Březin. Dazul už tam byl a cosi šolíchal. No, nebyl by to on, kdyby nám nedal okamžitě nějakou práci. Nejprve sa jakýmsi záhadným fíglem napasovali futra do té díry, kde mají být dveře.

A potom sa dělala střecha. Nic moc těžkého to nebylo a dokonce na nás Dazul ani jednou neřval (ono by to nemělo stejně cenu)☺ Dořukali sa tam nějaké dřeva, zohlo sa pár hřebíků a potlúklo sa pár prstů – prostě pohoda. Mno a jak už to bývá nic není dokonalé a tak i nám se vloudila chybička, měli jsme totiž málo, jak se tomu odborně odporně říká, bitumenové lepenky. Tož sa to všecko zabalilo a valili jsme dom. Nejrozkošnější na celé akci bylo to bahýnko, ve kterém jsme sa celo dobu rochnili. Tu nám uklouzla noha, tu ruka, tu hlava a než jsme se nadáli vypadali jsme jako čuníci.

Bílé Karpaty 10.4. – 12.4. 2004
vůdcovsko-roversko-rádcovská výprava
Odjezd: sobota 10.4. v 6:50 z Kateřinic
Návrat: pondělí v odpoledních hodinách
S sebou: pas, jídlo společně, peníze 250 Kč (150
jídlo + 100 cesta), hudební nástroj.
Potvrď účast do 7.4. Radkovi na mobil

**Všichni jimž už bylo 15 let
a mají zájem si zkusit
vzlétnout na závěsném
bezmotorovém kluzáku**

(paragliding),

**mají možnost to zkusit
ve čtvrtek**

22.dubna 2004

od 15:30

**na kopci v Rati boři
(nejbližší bezpečný terén).**

Nutno si vzít pevné boty.

**Akce se uskuteční pouze
v případě dobrých
povětrnostních podmínek
(vítr SZ - SV, do 5 m/s)**

Bližší informace

**u Dazula - 737 249 211,
drabek@lachim.cz**

...skauting pro život

ODDÍLOVÁ VÝPRAVA NA IVANČENU 24.4.2004

**S sebou: 100kč na dopravu a útratu, pláštěnku,
jídlo a pití na celý den, oblečení podle počasí,
dobré boty. JEDEME VŠICHNI V KROJI!!! Sraz: 7:**

00hod. u kina v Ratiboři,

**6:50 autobusem z Kateřinic Dopravu ze Vsetína
včas upřesníme. Pojedeme buď vlakem nebo
střediskovým autobusem. Pro starší: Návrat**

v neděli 25.4.2004.

FAMFRPÁLOVÉ KLÁNÍ

aneb odpoledne v duchu HARRYHO POTTERA

**1.klání - 20.dubna 2004 (úterý). Ratiboř – sraz
v 16:00 hod. u kostela**

**2.klání - 21.dubna 2004 (středa) Kateřinice – sraz
v 16:00 hod. u klubovny**

Plán akcí na měsíc duben 2004 (Janina)

2.4. - ODDÍLOVKA

3.4. - BŘEZINY - SÁZENÍ STROMKŮ

9.4. - ODDÍLOVÝ PÁTEK

**10.-12.4. - Bílé Karpaty - velikonoční
výprava pro RS a rádce (Anita)**

16.4. - ODDÍLOVKA

17.4. - 18.4. - BAŘINKA (OPĚKÁNÍ PRASETE)

20.4. - FAMFRPÁLOVÉ KLÁNÍ (Ratiboř)

21.4. - FAMFRPÁLOVÉ KLÁNÍ (Kateřinice)

23.4. - ODDÍLOVÝ PÁTEK

24.4. - 25.4. - ODDÍLOVÁ VÝPRAVA - IVANČENA

30.4. - Pálení ČARODEJNIC

**Oddílový pátek 23.4.2004. Po úspěchu ŠIPKAŘSKÉHO
TURNAJE v Ratiboři se bude konat ŠIPKAŘSKÝ TURNAJ
CELODDÍLOVÝ. S sebou: vlastní šipky, přesnou mušku,
dobrou náladu**

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na
<http://sestka/skauti.cz> (sekce ČASOPISY).

Toto číslo ŠESTÁKU je určeno pro: